

Arrest

nr. 215 178 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten A.-C. RECKER en C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Carupano (staat Sucre, Venezuela) en bezit u de Venezolaanse nationaliteit. De broer van uw grootmoeder was een tijdlang burgemeester van een kleine gemeente in de staat Sucre en u heeft een oom, A. R. S. S. (O.V. X), die lid is van de Acción Democrática, een oppositiepartij. Ook uw andere familieleden zijn tegen de huidige socialistische regering en steunen de oppositie. U studeerde eerst voor bio-ingenieur maar u zette deze studies stop om marketing te gaan studeren aan de Luis Mariana Rivera-universiteit in Carupano.

In 2014 nam u deel aan een protestmars tegen de Venezolaanse regering. Tijdens deze mars werd er een jongen overreden door een auto voor de ogen van de andere demonstranten. Nadien hield u zich afzijdig van dergelijke bijeenkomsten. In het voorjaar van 2016 vielen er een aantal gewapende jongeren jullie leslokaal binnen. Onder bedreiging van hun wapens werden jullie beroofd van jullie persoonlijke bezittingen. Omwille van de heersende malaise aan de universiteit – deze stond onder leiding van regeringsgezinden, er werd geen aandacht meer besteed aan de echte problemen in Venezuela, er werden bepaalde opleidingen niet (meer) aangeboden, ... – ontstond er een beweging onder leiding van P. R. die een aantal protestacties op poten zette. Begin april 2016 werd er een eerste demonstratie georganiseerd. U nam hier samen met een vijftigtal andere studenten aan deel. Een week later kwamen er vier colectivos naar jullie leslokaal. Hoewel slechts uzelf en twee anderen deelgenomen hadden aan deze eerste manifestatie, werd er tegen al uw medestudenten die op dat ogenblik in het leslokaal aanwezig waren gezegd dat jullie niet meer mochten gaan betogen. Indien jullie dit wel zouden doen, zouden jullie allen vermoord worden. Hierna verlieten deze colectivos het leslokaal. Hoewel iedereen onder de indruk was van deze gebeurtenis, werd er een week later opnieuw een manifestatie georganiseerd. U nam hier opnieuw aan deel, samen met zo'n 150 andere studenten. Onmiddellijk na de start van deze betoging werd een mededemonstrante, P. G., doodgeschoten door een jongeman, vermoedelijk een lid van de colectivos. U zag dit alles gebeuren en door het ontstane tumult werd de betoging afgebroken. U vertelde uw moeder over deze gebeurtenis en tegelijk zei u ook dat jullie een week eerder al bedreigd waren geweest door de colectivos in het klaslokaal. Uw moeder werd bang, zeker gezien de coördinatrice van de universiteit waar u les volgde, J. F., eveneens het hoofd van de colectivos van Carupana was. Jullie kwamen overeen dat u naar België zou vertrekken. Uw transseksuele tante Y., die samen is met een zekere B., een Belg, was namelijk een aantal jaren geleden in het kader van gezinshereniging naar België verhuisd. Van haar kreeg u wat geld overgemaakt om uw reis te financieren. U verliet Venezuela op 19 juni 2016 en kwam aan in België op 21 juni 2016. Op 18 juli 2016 ontving uw moeder een dagvaarding op uw naam. U diende zich te verantwoorden bij de Venezolaanse autoriteiten omwille van de verstoring van de openbare orde. Hoewel u hierin de bevestiging zag dat een vertrek uit uw land van herkomst de juiste keuze was, verzocht u in België niet onmiddellijk om internationale bescherming. Uw grootvader langs moeders kant had in Venezuela namelijk een procedure lopen om het Italiaanse staatsburgerschap te verkrijgen. U achtte het opportuun om hierop te wachten: indien hij zijn papieren verkregen zou hebben, zou u zelf ook de Italiaanse nationaliteit aanvragen. Omdat deze procedure maar bleef aanslepen en vrienden van uw tante u vertelden over de mogelijkheid om om internationale bescherming te verzoeken, diende u uiteindelijk op 28 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in in België. Bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te worden door de colectivos.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; een attest, opgemaakt op 19 juli 2017 door de coördinatrice van de universiteit, A. G., waaruit blijkt dat u in 2015 en 2016 een opleiding marketing volgde; een dagvaarding, opgemaakt op 18 juli 2016, waarin u wordt opgeroepen om op diezelfde dag om 8u30 's ochtends naar het politiekantoor te komen; een werkattest van de 'Luis Mariana Rivera'-universiteit betreffende J. A., echtgenote van uw oom (O.V. X), ondertekend door de coördinatrice van de personeelsdienst, J. F.; en een aantal facebookberichten van de colectivos van Carupano waaruit blijkt dat J. F. een vooraanstaand lid is van deze groepering.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat, hoewel u reeds op 21 juni 2016 in België aankwam en er sindsdien onafgebroken verbleef, het tot 28 september 2017, i.e. meer dan een jaar na uw aankomst in België, duurde voordat u om internationale bescherming verzocht.

Ter rechtvaardiging gaf u aan dat uw grootvader een procedure had opgestart om het Italiaanse staatsburgerschap te verkrijgen en dat u hierop wachtte om eveneens deze nationaliteit aan te nemen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hier nog geen stappen toe heeft ondernomen en dat zelfs uw grootvader de Italiaanse nationaliteit nog niet is toegekend (CGVS, p. 9). U stelde voorts dat u aanvankelijk niet wist dat er zoiets als asiel bestond (CGVS, p. 9). Nochtans kan van een persoon die in een land wenst te verblijven waar hij of zij niet over een verblijfsstatus beschikt verwacht worden dat hij of zij zich grondig informeert over die mogelijkheden om zijn of haar verblijfssituatie wettelijk in orde te maken en dat hij of zij zijn of haar verblijfssituatie ook wettelijk in orde maakt. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan bovendien redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, hetgeen u nagelaten heeft te doen. Uw nalaten om tijdig internationale bescherming aan te vragen kan dan ook slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en zet op zich reeds de geloofwaardigheid van uw verzoek op de helling.

Voorts dient opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk aan een demonstratie deelgenomen te hebben. U verklaarde dat tijdens één van de twee demonstraties waaraan u in 2016 deelnam een zekere Paola werd dood geschoten. Uw opeenvolgende verklaringen betreffende de dood van uw medestudente Paola tijdens een demonstratie stemmen echter geenszins met elkaar overeen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u namelijk dat uw **vriendin P. S.** tijdens een betoging werd vermoord door een lid van de colectivos (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat de naam van het slachtoffer **P. G.** betrof: **u kende haar niet in persoon** en wist dan ook niets over haar te vertellen (CGVS, p. 11 en 15). Later nogmaals gevraagd naar de identiteit van het vermoorde meisje bevestigde u opnieuw dat het om **P. G.** ging (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze ernstige tegenstrijdigheid, zweeg u (CGVS, p. 24). Dat u de identiteit van het vermoorde meisje niet op een consistente manier kan weergeven en dat u uw relatie tot haar verschillend schetst, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de dood van P.. Deze stelling kan voorts verder onderbouwd worden door de vaststelling dat u dit incident op geen enkele manier kon staven (CGVS, p. 21). Nochtans kan er in alle redelijkheid verwacht worden dat er over de dood van een universiteitsstudente tijdens een demonstratie gericht tegen het regime wordt bericht op de sociale media die, volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, zeer gretig als alternatief worden gebruikt om de censuur op de traditionele media te omzeilen. Dat dit incident dan ook geen enkele weerklank kreeg op de sociale media, is niet meteen aannemelijk. Aangezien u beweerde dat Paola op een tiental meter van u tijdens het begin van een demonstratie – hierna zette u het onmiddellijk op een lopen – is gestorven en aangezien er hieraan geen geloof kan worden gehecht, wordt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde deelname aan deze demonstratie fundamenteel ondermijnd.

Dit wordt bevestigd doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de bedreiging vanwege de colectivos in een leslokaal naar aanleiding van uw deelname aan een demonstratie. U stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de colectivos **na de dood van P.** - deze dood situeerde u ergens begin 2016 - **in april 2016 naar jullie leslokalen kwamen** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), maar op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat zij **jullie voor de dood van P. bedreigden in het klaslokaal**, nadat jullie al een eerste keer hadden gedemonstreerd (CGVS, p. 18). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 25). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Hoewel u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat de colectivos de klas binnenstormden en jullie beroofden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), gaf u voorts op het Commissariaat-generaal aan dat het slechts om een blitzbezoek van de colectivos ging: ze kwamen binnen en bedreigden jullie, niet meer. Van een beroving van jullie persoonlijke spullen was geen sprake (CGVS, p. 18). U sprak wel over een diefstal, maar deze situeerde u voor de start van de manifestaties in april 2016 en dus ook voor de bedreiging van de colectivos naar aanleiding van de demonstratie waaraan u zou deelgenomen hebben (CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd, kon u wederom geen overtuigende verklaring bieden: u situeerde de beroving wederom voor de bedreiging van de colectivos maar gaf geen bijkomende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS, p. 25). Bovendien had u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat de gehele klas die door de colectivos werd bedreigd had deelgenomen aan de manifestatie (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), daar waar u op het Commissariaat-generaal stelde dat van de tien aanwezige studenten er maar twee hadden deelgenomen aan de demonstratie (CGVS, p. 18 en 19). Uit voorgaande kan slechts besloten worden dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aan de universiteit bedreigd te zijn geweest door de colectivos.

Gelet op bovenstaande bevindingen kan er noch aan uw deelname aan demonstraties, noch aan de bedreiging door colectivos enig geloof gehecht worden.

Aangezien u beweerde dat de convocatie die uw moeder thuis ontving te wijten was aan uw deelname aan demonstraties (CGVS, p. 10), kan er aan de door u neergelegde convocatie geen enkele bewijswaarde meer gehecht worden. Documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen immers te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Overigens is het merkwaardig dat de convocatie pas op 18 juli 2016, i.e. na uw legaal vertrek uit Venezuela, toekwam, terwijl de manifestaties waaraan u deelgenomen zou hebben dateren van april 2016, een drietal maanden daarvoor. Het is eveneens eigenaardig dat de convocatie die uw moeder ontving en die u op 18 juli 2016 om 8.30 uur opriep opgesteld werd op 18 juli 2016, i.e. dezelfde dag waarop u zich 's morgensvroeg diende te melden. Tot slot is het opvallend dat u niet wist waar en wanneer u zich moest aanbieden: u had de dagvaarding namelijk niet gelezen (CGVS, p. 22). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich terdege informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn of haar vrees.

U stipte nog aan dat (een deel van) uw familie politiek actief is bij de Acción Democrática: zo was een oom van uw vader, C. M., ooit burgemeester van Bermudes en is uw oom, die in België woont, ook lid van de Acción Democrática. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u zelf geen lid bent van een politieke beweging en dat uw vader nog steeds als administratief bediende werkt bij de gemeente. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw vader weliswaar tegen het regime is, maar dat hij dit niet openlijk kan zeggen omdat de overheid zijn werkgever is (CGVS, p. 4-7). Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat het loutere feit familieleden te hebben die tot de oppositie behoren onvoldoende is om door de Venezolaanse autoriteiten te worden vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt in dit verband onder meer dat uw vader werkt, dat uw vader eigenaar is van de woning waar u ten tijde van uw vertrek naar België verbleef, dat u nog steeds met uw ouders in contact staat, dat uw zeventienjarige broer momenteel in Venezuela studeert en dat u zelf in een recent verleden in Venezuela heeft gestudeerd. Bovendien slaagde u erin om met financiële hulp van uw tante een (dure) reis naar Europa te ondernemen (CGVS, p. 4-9; p. 20). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is

economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart staven uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Uw studieattest geeft aan dat u studeerde aan de universiteit 'Luis Mariana Rivera' in 2015 en in 2016 en het door J. F. ondertekende werkattest van uw tante J. A. toont slechts aan dat zij aan diezelfde universiteit doceerde, niets meer. De screenshots van een aantal facebookpagina's duiden hooguit dat J. F. eveneens actief was voor de colectivos. U heeft echter, zoals aangehaald, niet aannemelijk gemaakt bedreigd te zijn geweest door de colectivos.

Dat aan uw oom Anderson R. S. S. en aan zijn echtgenote de vluchtelingenstatus werd toegekend, doet aan deze weigeringsbeslissing geen afbreuk. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van "artikel 1A §2, van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Verzoekster verwijst naar haar deelname aan protestmarsen en het begrip "politieke overtuiging" en voert aan als verweer:

"Het is niet betwistbaar, en ook niet betwist door het CGVS in haar besluit, dat deze problemen binnen de criteria van het Verdrag van Genève vallen.

Objectieve bronnen bevestigen dat, zoals verklaard door verzoekster, de regering elke vorm van oppositie onderdrukt. Leden van de oppositie, zowel als gewone betogers worden willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineert. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie.

De socio economische situatie heeft zich trouwens in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd, en wordt door de Coi Focus in het administratief dossier als "situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès" (p41) karakteriseert. De verslagen hieronder geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt.

Zo is over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed (Coi Focus Vénézuéla- Situation sécuritaire- 20 avril 2018 -in het administratief dossier- p34) , door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen.

De COI Focus verslag Vénézuëla- Situation sécuritaire- 20 avril 2018 (in het administratief dossier) meldt inderdaad dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is.

Men kan b.v. lezen op pagina 21 van het verslag : (...)

Wat de socio economische situatie betreft, bericht het verslag van precare levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt.

Zoals hierover vermeldt, leidt 80% van de bevolking aan ondervoeding, en de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer werken niet meer.

De Coi Focus (p.45) vat de situatie samen als volgt: (...)

Vrouwen en kinderen worden bijzonders hard getroffen door ondervoeding. De Coi Focus meldt dat in 2016 alleen over 11.000 zuigelingen gestorven zijn door gebrek aan melkpoeder in ziekenhuizen, wat een verhoging van 30 % betekent (p35).

Wat de toegang tot medisch zorg aangaat, bericht de Coi focus over het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten (zoals dysenterie). De Coi focus meldt p.40-41 : (...)

Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd (...)

Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvalen (...)

We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt ontbreken. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34).

In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoekster dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt.

Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar politieke overtuigingen in de brede zin, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoekster heeft ondergaan en haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar India in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeksters verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om de vrees voor vervolgingen van verzoekster in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoekster, in geval van een terugkeer naar Venezuela, geen risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

(...)

Verzoekster ment, op basis van haar verklaringen, ten eerste dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat haar het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, haar verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Haar verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Venezuela.

Bovendien menen we dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoekster U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrezes van verzoekster – quod non – dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade van artikel 48/4, §2, a), b), c) van de vreemdelingenwet.

(...)

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu betwist de Commissaris niet dat verzoekster Venezolaans is. We verwijzen naar de middelen supra, wat de actuele onmenselijke en/of vernederende levensomstandigheden in Venezuela betreft.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort zij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient haar ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van "artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")".

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoekster. Verzoekster meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke zit de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Verzoekster is van mening dat de Commissaris generaal haar onderzoek plicht met op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Ten eerste verwijt de Commissaris dat verzoekster wachtte tot september 2017 om in te dienen, hoewel ze al in 2016 aangekomen is. Verzoekster bevestigt dat ze wachtte tot haar grootvader de Italiaanse nationaliteit zou krijgen, om zelfs deze nationaliteit aan te vragen. Omdat de procedure van haar grootvader om de Italiaanse nationaliteit te verkrijgen langer duurt als gepland, en op advies van een vriendin van haar tante, heeft verzoekster haar verzoekt tot asiel ingediend. Ze bevestigt dat ze over deze mogelijkheid eerder met gehoord had."

Verzoekster voert argumenten aan ter weerlegging van de motivering inzake (i) haar deelname aan manifestaties, (ii) de dood van een medestudent en de berichtgeving hierover, (iii) de convocaties door de politie.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Verzoekster dient aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het tijdstip van dit oordeel (artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet).

Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Het principe dat de Raad zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie in het land van herkomst op het tijdstip van dit oordeel geldt ook voor de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Uit de informatie die de partijen aanbrengen omtrent de situatie in Venezuela blijkt dat deze situatie volatiel is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische omstandigheden.

De landeninformatie waarop verweerder zich baseert blijkt voornamelijk te bestaan uit het document getiteld: 'COI Focus, "Venezuela, Situation Sécuritaire"' dat gedateerd is op 20 april 2018 (administratief dossier, stuk 12). Dit document bevat voornamelijk informatie uit de periode 2017 tot begin 2018.

Uit deze landeninformatie blijkt dat volgens een EASO-persbericht van april 2018 het aantal verzoeken tot internationale bescherming in de periode 2014 - 2017 steeg met 3.500%; ook in Spanje was er een significante stijging in februari 2018 (COI Focus, p. 31). Deze toename van verzoeken tot internationale bescherming is een aanduiding dat de situatie in Venezuela turbulent en onvoorspelbaar van aard is; derhalve is het aannemelijk dat verzoekster, die blijkbaar wachtte op een regeling van de verblijfssituatie van een familielid niet onmiddellijk bij aankomst een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Blijkens een geconsulteerd artikel van de Financial Times van april 2018 (COI Focus, p. 27, voetnoot 210) betreft de Venezolaanse crisis de grootste migratiecrisis in de recente geschiedenis in Latijns Amerika; tevens blijkt dat UNHCR het aantal dagelijkse migranten in april 2018 schatte op 5.000 migranten per dag (*ibidem*). UNHCR heeft blijkbaar ook bevestigd dat de internationale nood aan bescherming hoog is voor een zeer significant aantal Venezolanen (*ibidem*, p. 28).

Voorgaande elementen zijn een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context. Tevens blijkt dat de situatie volatiel is omwille van de impact van de socio-economische situatie op de politieke context. Bijgevolg is het noodzakelijk dat de Raad beschikt over actuele landeninformatie teneinde een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te kunnen beoordelen op het tijdstip van het vellen van een arrest. Het document 'COI Focus, "Venezuela, Situation Sécuritaire"' dat gedateerd is op 20 april 2018 (en voornamelijk gebaseerd is op informatie uit 2017) is dan ook omwille van de volatiele aard van de situatie in Venezuela niet voldoende actueel om verzoeksters relaas en eventuele nood aan internationale bescherming afdoende te beoordelen. Bijkomend blijkt ook dat volgens de bestreden beslissing aan verzoeksters oom en echtgenote de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Gelet op voorgaande vaststellingen beschikt de Raad actueel niet over *"alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast"* (cf. artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet).

2.2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 september 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS